

De Heer

is Maarlijk Opgestaan

door

C. F. SCHOTTELNDREIER.

AMSTERDAM, B. H. BLANKENBERG J^R

DE HEER

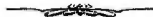
IS

JAARLIJK **OPGESTAAN.**

DOOR

C. F. SCHÖTTELNDREIER.

Hoofdonderwijzer aan de Herv. Diac. school te Amstelveen.

AMSTERDAM. — B. H. BLANKENBERG JR.

DE HEER IS WAARLIJK OPGESTAAN.

I.

TANTE DORA.

Kent gij tante DORA?

Niet?

Nu, dan zal ik u iets van haar vertellen. Ik denk wel, dat gij het mooi zult vinden.

Tante DORA is eene vriendin van kinderen. Zij woont in een allerliefst huisje met een bloemtuintje er vóór.

Dat tuintje is vlak naast den weg, die naar de school leidt.

Als de school uitgaat, blijven er wel eens groepjes kinderen vóór het hek staan, om naar de mooie bloemen te kijken; maar ook, om te zien, of tante DORA voor de glazen zit.

Dan duurt het niet lang, of de huisdeur gaat open, en tante DORA, die wel weet, wat hare bezoekers plezier doet, geeft aan ieder eene mooie bloem.

Zij doet dat zoo aardig, dat de kinderen nog liever terugkomen, om tante DORA te zien en te hooren, dan om de bloemen, die zij van haar ontvangen.

Zij is de vertrouwde der kinderen! Omdat zij veel van haar houden, vertellen zij haar ook veel, dat niet iedereen weten mag.

Nu, zij kunnen gerust alles aan haar vertellen; want tante DORA heeft verstand en veel liefde tot de kinderen. Daardoor is zij in staat, menige goede les en wijzen raad te geven.

Bij de kinderlijke twisten en oneenigheden wordt zij vaak voor vrederechter aangezien. Daardoor heeft de goede vrouw het soms heel druk. Want vooreerst, komen twist en kibbelarijen, onder de kinderen veel te veel voor, en ten anderen: tante DORA wil alles goed doen. Zij weet, dat het onbekeerde hart de vuile bron is, waaruit allerlei ondegden, ook twist en krakeel oprijzen; en daarom is het haar niet genoeg te weten, wie schuld heeft en wie niet; zij tracht ook de schuldige te overtuigen van zonde, en prijst hem JEZUS aan, als den volkomen Verlosser.

Zij zelve weet, dat JEZUS haar Verlosser is. Vroeger, heel lang geleden, was zij als het schaap, dat in de wildernis omzwerft en geen weg weet. Maar de goede Herder had haar gezocht en gevonden. Hij had haar van hare schuld en zonden verlost; en nu leefde zij blijde en gelukkig. Zij wist het en ondervond het dagelijks: haar Heiland zorgde voor haar, en Hij zou voor haar blijven zorgen. Ook in den dood zou Hij haar niet verlaten. Dan vooral zou het blijken, dat Hij de Getrouwe, de Waarachtige is, die de Zijnen niet begeeft.

Zij had haar Zaligmaker lief; want Hij had haar eerstliefgehad. En die liefde tot haren Heer deed haar vragen: wat kan, wat mag ik tot Zijne eer doen?

En als zij dan de schoolkinderen zag, dan dacht zij aan het woord van JEZUS, dat een bevel is voor allen, die kinderen hebben of met kinderen omgaan: „Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet.” Dan steeg een stil gebed tot den Heer omhoog, om de bekeering dier kinderen, en om een middel te mogen zijn in zijne hand, ten einde hen aan JEZUS voeten te mogen brengen.

II.

WAT MIETJE KWAM DOEN.

Op zekeren morgen belde iemand bij tante DORA aan de deur.

— „Wel, MIETJE,” zeide tante DORA, die zelf open deed, „wat brengt u zoo vroeg bij mij?”

— „o, Lieve jufvrouw,” zeide de aangesprokene, „ik ben zoo ongelukkig. Mijn lief, lief kanarievogeltje is weg.”

Tante DORA liet het meisje binnen komen. Zij zag aan hare betraande oogen, en aan het beven harer lippen, dat zij zeer bedroefd was.

MIETJE was het dochtertje van den wever in het dorp. Zij was ongeveer elf jaar oud en vrij vlug van begrip. Op school maakte zij goede vorderingen. Maar zij was niet bekeerd. Daardoor kwam het, dat zij aan de opwellingen van haar bedorven hart den vrijen teugel liet. Zij was licht geraakt en driftig. In het huisgezin, waar zij het jongste kind was, viel nog al vaak iets voor, dat hare knorrigheid gaande maakte. Haar vader en moeder bemoeiden zich weinig met de opvoeding hunner kinderen. Zij meenden, dat zij genoeg deden met voor de voeding te zorgen; iets, dat hun wel eens, in slappen tijd, als de wever weinig te doen had, moeijelijk genoeg viel.

MIETJE had een ouderen broeder, die JAN heette. Deze JAN was een rechte plager. Hij was als een doornstruik met scherpe doornen; met dit onderscheid, dat de wezenlijke doornstruik op hare plaats blijft staan, en men haar dus met de noodige voorzichtigheid kan vermijden. Maar JAN bleef niet op zijne plaats. Hij was, zoo als alle jongens, gedurig in beweging, en kwetste met zijne vinnige doornen, zijn zusje en ieder, die hij onder zijn bereik kreeg. Hij was een recht ondeugende jongen.

Hij wist, dat MIETJE veel van haar vogeltje hield. Het was

eene mooie goudgele kanarie. Zingen en kweelen kon het beestje, dat het een lust was. Den geheelen dag liet het zijn stemmetje hooren; en 's avonds, als de lamp was aangestoken, begon het lieve beestje met nieuwen moed, totdat allen zich te slapen hadden gelegd en het stil werd in huis.

Terwijl zijn zusje afwezig was, had hij het kooitje voor zich op tafel gezet, het deurtje geopend, en het vogeltje er uit genomen, om er mede te spelen. Maar het vlugge beestje was aan zijn handen ontkomen, en, daar de deur open stond, was het weggevlogen.

Toen MIETJE te huis kwam, had hij haar met boezen glimlach aangezien. En zij was woedend naar het hok gevlogen, waar JAN zijn konijn bewaarde, en had het diertje mishandeld; ja, zou het dood geslagen hebben, indien de de moeder niet tusschenbeiden was gekomen en de twistendende kinderen gescheiden had.

MIETJE had het uitgegild van droefheid en smart. Daarop was zij naar tante DORA gegaan, om haar heur ramp en droefvige ongeluk bekend te maken.

Tante DORA hoorde het verhaal, dat MIETJE deed, met bedaardheid aan. MIETJE had niets verzwegen, ook niet de mishandeling van het konijn.

In stilte bad zij om wijsheid.

— „MIETJE” zeide zij op ernstigen toon, toen deze geëindigd had, „gij hebt zeer verkeerd gedaan.”

— „Ik, jufvrouw, ik? Mijn stoute broër heeft slecht gehandeld.”

— „Gij en uw broër, beiden. Gij hadt dat konijn niet mogen mishandelen.”

— „O, Juffrouw, als u eens wist, hoeveel verdriet het mij doet, dat ik mijn lief kanarietje kwijt ben. Ik kon het niet laten, om hem ook eens te doen voelen, dat hij mij een groot, groot verdriet heeft aangedaan.”

— „Juist, MIETJE. Gij hebt u op uw broër willen wreken.

Gij hebt gedaan wat de Sathan, niet, wat de Heere JEZUS wil.

— „Maar 't is mij onmogelijk, om hem te vergeven. Hij legt mij altijd wat in den weg. Nu is het dit, dan weer wat anders. O, u weet niet, hoe'n booze jongen hij is.”

— „Maar MIETJE weet niet, hoe'n boos meisje zij is,” hernam tante DORA met grooten ernst. „Gij ziet uitsluitend op de schuld van JAN, en vergeet, dat gij zelf ook zeer schuldig zijt. Dat gij uw broêr niet kunt vergeven, komt daarvan daan, dat uw hart nog boos en bedorven is.”

MIETJE zweeg, en zag eenigzins verlegen voor zich neder.

— „O Jufvrouw, ik hield ook zooveel van mijn vogeltje.”

— „Zeker, mijn kind, dat wil ik graag gelooven. Ik bemerk zelfs, dat gij meer van uw vogeltje houdt, dan van den Heiland.”

MIETJE zag haar vragend aan.

— „Dat is zeer duidelijk,” vervolgde tante DORA. Als gij den Heere JEZUS meer lief had dan uw vogeltje, dan zoudt gij, uit verdriet over uw verlies niet tegen het bevel van den Heer ingebandeld hebben. MIETJE, ik ben bekommerd over u. Ik heb u zoo vaak van den Heiland verhaald; maar tot heden blijkt mij nog niet, dat het bij u het gewenschte gevolg heeft gehad.”

— „Ik kan mij zelve niet bedwingen,” zeide MIETJE treurig. „Ik denk tusschenbeiden ook wel, dat het anders met mij worden moet, maar, dan is het net, of alles zamenspant, om mij te kwellen en te plagen.”

— „Gij zoekt uw kracht in u zelve, MIETJE, en dat geeft nooit anders dan teleurstelling. Gij hebt JEZUS noodig, niet om u te helpen, maar om u volkomen te verlossen. Hij heeft alle macht in hemel en op aarde.”

MIETJE zag nadenkend voor zich.

— „Kom van avond eens bij mij, dan zullen wij daar verder over spreken. Nu is 't uw tijd, om naar school te gaan.”

III.

DE HERR IS WAAERLIJK OPGESTAAN.

Desavonds kwam MIETJE bij tante DORA.

Deze had nog eenige bezigheden te verrichten. MIETJE moest zoolang wachten in de kamer, waar tante DORA gewoonlijk den avond doorbracht. Zonder bepaald nieuwsgierig te zijn, dwaalden hare oogen van het eene voorwerp op het andere. In de kamer heerschte de grootste netheid en orde. Dit doet altijd weldadig aan. MIETJE vond het heel aangenaam, in zulk eene nette kamer te zitten.

Recht tegenover haar hing eene groot schilderij in zwarten lijst. Het was eene ongekleurde plaat, waarop een rotsbrok was te zien met eene daarin uitgehouwen spelonk. Naast de opening lag een groote steen, die er voor weg gewenteld was. Op den voorgrond zag men eene vrouw met loshangende haren en de kenteekenen van de diepste droefheid. Het scheen, dat zij iets zoekt. Hare houding was eenigermate gebogen, en haar droeve blik stijf op de opening der spelonk gevestigd. MIETJE wist, dat tante DORA veel hield van schilderen, die tafereelen uit de bijbelsche geschiedenis voorstellen.

Zij veronderstelde, dat deze plaat ook zulk een tafereel bevatte, en deed nu haar best, om te raden, wat het beteekende. Het onderschrift was te ver van haar verwijderd, om het te kunnen lezen; en haar plaats te verlaten, om zich naderbij te begeven, achtte zij te onbescheiden. Daarom bleef zij zitten.

Gij ziet dus, dat MIETJE van den armen wever op dit punt meer beschaafd was, dan die kinderen, die zich bij andere menschen allerlei vrijpostigheden veroorloven.

Wellicht hebt gij ook al geraden naar de beteekenis van de plaat in tante DORA's kamer.

MIETJE had het gevonden. Die vrouw, dacht zij, is zeker

MARIA MAGDALENA, en die spelonk is dan het graf van JOZEF, waarin het lichaam van den Heiland is gelegd.

Op dat oogenblik trad tante DORA binnen.

— „Goeden avond, MIETJE,” zeide zij op haar gewonen vriendelijken toon. „Ik ben blij, dat ge gekomen zijt.”

MIETJE stond op, om de vriendelijke dame te groeten.

— „Ga zitten, mijn kind,” zeide tante DORA. „Nu kunnen we eens een half uurtje met elkander praten. — Vindt ge dat geen mooie plaat?” vervolgde zij, op de schilderij wijzende, die recht tegenover MIETJE hing. „Ik bemerkte, bij het binnenkomen, dat zij al uwe aandacht bezig hield.”

— „O ja, juffrouw,” antwoordde MIETJE. De plaat is heel mooi. Ik was juist bezig, er over na te denken, wat zij beteekent.”

— „Wel, dat vind ik heel aardig. En — hebt ge 't gevonden?”

— „Ik geloof ja, juffrouw. Als ik mij niet vergis, dan is die vrouw MARIA MAGDALENA, bij het ledige graf van den Heere JEZUS.”

— „Juist zoo. Dat hebt ge uitnemend goed geraten. Ziet ge wel, hoe bedroefd zij is? — Zij zoekt iets. En wat is dat, meent gij?”

— „Het lichaam van den Heiland.”

— „Goed zoo. Maar waarom stelde zij zooveel belang in het lichaam van JEZUS?”

— „Omdat zij den Heer zoo innig lief had.”

— „Heel goed. Zij had JEZUS Vrijdagsavonds aan het kruis zien sterven. Dat zij Hem hier beneden ooit weder zou zien, dat kon zij niet gelooven. Hij was immers gestorven. Van Zijne opstanding wist zij toen nog niets. Wel had de Heere meer dan eenmaal duidelijk gezegd, dat Hij op den derden dag na Zijnen dood zou opstaan uit het graf, maar MARIA MAGDALENA had het niet begrepen. Daardoor had zij er nu geen troost van. Zij dacht: Nu is al mijn geluk weg. Als

het dierbaar lijk van mijn geliefden Meester er nog maar ware, dan kon ik dat balsemen en alle eer bewijzen. Maar nu Ach, wellicht ligt het hier of daar smadelijk weg-geworpen! O, als ik wist, waar het te vinden is, ik zou het halen en met alle teedere zorg neêrleggen in het graf. — Die goede MARIA! Zij wist niet, dat haar Zaligmaker was opgestaan, en dat Hij op weg was, om Zich aan haar te openbaren. Zij bukte in het graf, om te zien, of zij zich niet bedrogen had, of het graf wel waarlijk ledig was; en nederbukkende, zag zij twee engelen in het graf op de plaats, waar het lichaam van den Heer gelegen had: een aan het hoofd en een aan het voeteneinde. Deze zeiden tot haar: „Vrouw, waarom weent gij? Wien zoekt gij?” — „Omdat zij mijn Heer weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben,” snikte zij. Zij schrikt er niet van, dat zij engelen ziet. Meestal hebben de engelen noodig tot de menschen, aan wien zij verschijnen, te zeggen: „Vrees niet.” Maar hier behoefde dit niet. Want aan deze MARIA was overkomen al het verschrikkelijkste, wat haar overkomen kon. Haar hart was overstelpt van bittere droefheid. Zij was op dat oogenblik ongevoelig voor de vrees, omdat zij vreesde, het lichaam van haren lieven Meester nimmer weder te zien, en dat was voor haar het vreeselijkste. Zeker zouden de Engelen haar de blijde boodschap hebben verteld, dat JEZUS opgestaan was uit de dooden, indien de Heiland zelf niet die heuchelijke tijding was komen brengen. Weer wordt haar gevraagd: „Vrouw, waarom weent gij? Wien zoekt gij?” Maar nu is 't iemand, die achter haar staat, en deze vraag, van innige deelneming getuigende, doet. Zij keert zich snel om. Haar tranen verhinderen haar goed te zien. Zij meent, het is de hovenier van JOZEF, die in den vroegen morgen een of ander in den hof heeft te doen, en antwoordt, als zoo even, op treurigen toon: „Omdat zij mijnen Heer weggenomen hebben; en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.” — Daar rijst eensklaps de gedachte bij haar

op, dat deze hovenier wel de man kon zijn, die het dierbare lijk had verplaatst. „Heer,” vervolgde zij snel, „indien gij Hem weggenomen hebt, o, zeg het mij dan, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wederhalen.” — Maar die persoon, die haar zoo liefderijk en deelnemend toespreekt is de Hemelsche hovenier, is JEZUS zelf. — „MARIA” zegt Hij tot haar op een toon, zooals JEZUS, dat alleen kan. Zij hoort dien naam, die stem. Zoo spreekt JEZUS alleen. Zij ziet op; zij ziet dat hemelsch gelaat: ja, Hij is het. O welk eene zaligheid! En met den kreet: „Rabboni, lieve Meester!” ligt zij aan des Heilands voeten. Zij had er wel altijd willen blijven, maar dit mocht nog niet. Later in den hemel zou MARIA eeuwig bij den Heere wezen. Nu moest zij naar Jeruzalem, om de blijde boodschap van JEZUS opstanding aan zijne discipelen te vertellen. En zóó lief had MARIA den Heer, dat zij niet eens eene tegenbedenking maakt; maardadelijk opstaat en heengaat.”

Tante DORA was onder het vertellen naast MIETJE gaan zitten en had hare hand gevat.

— „Zeg mij nu eens MIETJE, waarom had deze MARIA den Heer toch zoo innig en hartelijk lief?”

— „Ik denk, omdat de Heer haar veel goeds gedaan had.”

— „Juist, veel goed. Onuitsprekelijk veel goed. MARIA van MAGDALA was door JEZUS verlost van zonde, duivel en hel. In haar waren zeven booze geesten, die heerschten over haar, en dreven haar aan tot allerlei booze dingen. Maar JEZUS was gekomen, en toen Hij zijn machtwoord sprak: „Gaat van haar uit, en komt niet weder in haar!” toen was zij verlost. Van eene trotsche en hartstochtelijke slavin der zonde was zij nu eene nederige, zachtmoedige dienstmaagd des Heeren geworden. Dat heeft JEZUS gedaan.”

Tante DORA sprak deze laatste woorden met grooten nadruk. Zij vervolgde:

— „Deze MARIA is een klaar bewijs van de macht van den

Heiland. Wat zij niet kon, heeft Hij gedaan. En zoo moet MIETJE ook vragen, of JEZUS doet, wat zij niet doen kan. Uw hart is boos. Dezen morgen is het op nieuw gebleken. Het helpt niet, of gij het zoekt te verontschuldigen. Voor den Heiligen God, MIETJE, baten geen verontschuldigingen. Ook helpt het niet, of gij uzelf zoekt te verbeteren. Als gij u voorneemt, om beter te zijn en beter te doen, dan zult ge ondervinden, dat uwe mooie voornemens, het eene na het andere, bezwijken voor de kracht van het bederf, dat in uw hart woont. JEZUS alleen kan u redden. Want Hij kan door den Heiligen Geest uw hart veranderen. Gij moet een ander hart hebben. Gij moet bekeerd worden. Wil MIETJE daar wel om vragen?"

MIETJE beloofde, dat zij de goede vermaningen van tante DORA niet vergeten zou, en ging naar huis, met den wensch in haar hart, dat zij ook als MARIA MAGDALENA verlost mocht zijn.

Toen zij naar bed ging, bad zij voor 't eerst: "Heere, bekeer mij!" En dat gebed, zachtjes uitgesproken, werd door den Heiland gehoord. De goede Herder had naar haar omgezien. Hij werkte in haar hart droefheid over de zonde en een hartelijk en vurig verlangen, om door Hem gered te worden.

IV.

TWEE JAREN LATER.

Het was stil in de woning van den wever, zoo stil, dat men de vliegen kon hooren gonzen.

Geen wonder. Er was een zieke in huis.

JAN, de woelige, ondeugende JAN lag met eene felle koorts te bed.

Hij was nog dezelfde vinnig stekende doornstruik, altijd gereed, om anderen te kwellen, en de genoegens van zijn zusje te storen. Wat zij in die twee jaar na het voorval met haar kanarievogeltje had geleden, kan ik u niet zeggen.

Thans lag JAN stil, heel stil. Hij kon niet anders. Hij was doodziek. De dokter zeide, dat hij wel sterven kon. „Als er niet gauw verandering komt, had de geneesheer gezegd, dan vrees ik het ergste.” Dikwijls was hij buiten kennis. Ook ijde hij wel eens, maar dan was het akelig, om er bij te wezen. Want dan sprak hij leelijke woorden, dan vloekte hij en schold hij iedereen uit.

Vóór zijn bed zat MIETJE.

Zij is in die twee jaar grooter geworden. Zij is ook twee jaar ouder. Maar in haar-zelve is zij kleiner gemaakt. Ik bedoel: nederiger en zachtmoediger. Het is verwonderlijk, met hoeveel geduld zij haar broër oppast. Des avonds laat en 's morgens vroeg is zij in de weer, om den zieken JAN die verkwikking aan te doen, die zij kan aanbrengen. O, 't smart haar zoo, dat zij hem zoo onvriendelijk had behandeld. Zij heeft daarvoor vergeving gevraagd bij den Heer. Hare gewone verontschuldiging van vroeger, dat JAN haar eerst kwaad deed, dat hij altijd zoo'n ondeugende jongen was, met wien niemand vrede kon houden, baatte haar nu niet meer.

Zoo gaat het altijd, als de Heer door Zijn Geest aan het hart werkt en ons doet zien, wie wij zijn voor Zijn Heiligheid. Dan vallen al die vijfbladeren weg. Vijfbladeren... Zoo noemt men die verontschuldigen, waarmee men tevergeefs zijne zonde zoekt te bedekken. En wel mogen die verontschuldigen vijfbladeren heeten, met het oog op hetgeen we van Adam en Eva lezen: wat zij deden, om hunne naaktheid voor God te verbergen. Zij maakten schorten van vijfbladeren. Maar die bladeren verdorden spoedig en hielpen dus niets. Zoo ook gaat het met de verontschuldigen, die het zondig en

eigenlievend hart opzoekt of bedenkt. Zij kunnen de zonde niet voor God verbergen.

JAN wist er niets van, dat MIETJE hem zoo trouw op-paste en gedurig voor hem bad.

Hij leed veel.

Op zekeren morgen vond de dokter hem iets beter. Va-der en moeder en MIETJE vernamen dit met blijdschap.

— „O, dokter, zou JAN weêr beter worden?”

— „Ik hoop van ja. Zooals 't nu met hem staat, is 't niet onmogelijk.”

Onmogelijk, dacht MIETJE, is bij God niets en nimmer. En zij dacht aan de bekeering van MARIA MAGDALENA en aan hare eigene aanvankelijke verandering.

Eenige dagen later was JAN in zooverre beter, dat hij overeind in bed kon zitten.

Van het oogenblik, dat de gunstige verandering was in-getreden, was JAN van tijd tot tijd in eene geruste slaap gevallen en telkens verfrist ontwaakt.

Nu geraakte hij ook niet meer buiten kennis. Hij zag van zijn bed alles, wat in de kamer gebeurde. Hij zag zijne zus-ter altijd gereed, om hem te helpen, waar hare zwakke krach-ten dit toelieten. Hij hoorde van vader en moeder, wat MIETJE voor hem gedaan had in die dagen en weken van dobberen tusschen leven en dood.

Hij was verbaasd en beschaamd.

Want met de beterschap kwam ook zijn geheugen terug; en hij herinnerde zich nog heel goed, menige ondeugende streek, waarbij MIETJE het ontgelden moest, en hoe hij haar gedurig had geplaagd en gesard.

Hoe kwam het dan, dat MIETJE zooveel voor hem over had?

Vroeger was dat toch zoo niet. Dan sloeg zij van zich af, en plaagde weêrom. De mishandeling van zijn konijn was hij nog niet vergeten.

Maar hoe dan nu zoo anders, zoo geheel anders?
Hoe meer hij er over dacht, hoe minder hij er van begreep.

Eindelijk besloot hij het haar te vragen.

Toen vertelde MIETJE hem alles.

En JAN?

Hij zat aandachtig te luisteren, en toen MIETJE gedaan had, zei hij nog niets,

Maar dat èn die ziekte èn het verhaal van Mietje èn haar voorbeeld niet geheel zonder vrucht gebleven zijn, hoop ik van heeler harte.

En weet gij, mijn waarde lezer, wat ik nog meer hoop?

Dat ge op dit Paaschfeest en altijd er aan zult denken:
„De Heer is waarlijk opgestaan. Hem is gegeven alle macht in Hemel en op aarde.”

Houdt in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de dooden is opgewekt.

AASCHLIED.

De Heer is waarlijk opgestaan.

Hij leeft !

Hij is ter grafplaats uitgegaan,

Die dood en graf verwonnen heeft.

Hij leeft !

Triomf! Hij stierf op Golgotha ;

Maar leeft !

Hij, Zoon des Vaders, vol genâ,

Die 't leven aan den doode geeft,

Hij leeft !

Kom, zondaar! die om zonden treurt,

Hij leeft !

Hij heeft den boei des doods verscheurd.

Hij die uw zonden graag vergeeft,

Hij leeft !

Kniel neer voor Hem, aanbid in 't stof ;

Hij leeft !

En breng Hem eeuwig uwen lof.

Hij die de schuld gedragen heeft,

Hij leeft !

